

Winter in Cockleberry Bay

Nicola May bij Zomer & Keuning

Het winkeltje in Cockleberry Bay

Ik zie je in Cockleberry Bay

Een nieuwe kans in Cockleberry Bay

Winter in Cockleberry Bay

Kerst met Evie (alleen als e-book verkrijgbaar)

Nicola May

Winter in Cockleberry Bay

Cockleberry Bay-serie deel 4

Vertaling Tasio Ferrand en Renée Olsthoorn

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020542523
ISBN e-book 9789020542530
ISBN audiobook 9789020542547
NUR 340

© 2020 voor de Nederlandstalige editie
Uitgeverij Zomer & Keuning, Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Oorspronkelijk gepubliceerd onder de titel *Christmas in Cockleberry Bay*, © Nicola May 2020. Published by special arrangement with Lorella Belli Literary Agency Limited and 2 Seas Literary Agency.

Vertaling Tasio Ferrand en Renée Olsthoorn
Omslagontwerp b'IJ Barbara

www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor mijn vader

Proloog

‘Volgens mij heeft ze het loodje gelegd, kerel.’ Het gezicht van Danny Green was even rood als het haar van de chic geklede vrouw met haar weelderige vormen, die levenloos en met gespreide armen en benen boven op de luxueuze blauwfluwelen spreid lag.

Lucas Hannafore sloeg een hand tegen zijn voorhoofd. ‘Shit. Als het niet zo ernstig was, zou het om te gillen zijn. Ik zie de kop in de *Gazette* al voor me: “Hotelinspecteur dood aangetroffen in de *Titanic*”.

Danny slikte moeilijk. ‘Wat moeten we in vredesnaam doen?’

1

‘Knalbonbons voor Kerst? Het is pas oktober.’ Titch ging door met het aanvullen van het kleingeld in de kassa.

‘Nu ik grootmoeder ben – hoewel ik me best oud voel als ik dat zeg – wil ik dit jaar alles ruim op tijd georganiseerd hebben.’

‘Nou, je hebt geluk, Mary, want ik heb net een flink aantal dozen besteld. Als het goed is, zijn ze hier binnen twee weken. Ik ga ook een kersthoekje inrichten, zoals Rosa altijd deed. Ik verwacht een hoop kleine snuisterijen en speciale knipperende kerstlichtjes voor de etalage. Ik vind het altijd zo heerlijk wanneer de Bay er feestelijk uit begint te zien.’

‘O, ik ook. Maar goed, hou een doos knalbonbons voor me apart, lieverd. Ik wil wel goeie, hoor. Fatsoenlijke cadeaus die mensen niet direct weggooien.’

“‘Kijk eens wat een prachtig cadeau er vorig jaar met Kerst in mijn knalbonbon zat,’ is een zin die nog nooit iemand heeft uitgesproken,’ zei Titch lachend.

‘Hm, ja, dat is ook weer waar.’ Mary zoog even aan haar inhalator, wachtte een paar seconden en stopte hem weer in haar jaszak. Na piepend uitgeademd te hebben, zei ze: ‘Niet te geloven dat je hier al een jaar zit, pop.’

‘Ik weet het – idioot, hè?’

‘En je tweede is al bijna in aantocht. Zo zie je maar; een stui-vertje kan raar rollen. Je weet nooit wat er om de hoek op je staat te wachten.’

Titch wreef over haar grote babybuik. ‘In dit geval dus de Corner

Shop. Was er nog iets anders wat je wilde, nu je hier toch bent?’

‘O, ja. Een pak van die speciale hartige hondenkoekjes voor Hot Dog, alsjeblijft, voor als mijn meisje op bezoek komt. O, en over koekjes gesproken, kijk eens: voor de koektrommel.’ Mary pakte een plastic bakje vol heerlijke, zelfgemaakte koekjes uit haar tas en gaf dat aan Titch. ‘Je wilt in jouw toestand natuurlijk geen suikertekort oplopen, nietwaar?’

‘O, wat lief. Ik ga straks naar Rosa toe; ik zal er een paar voor haar meenemen.’

‘Perfect. Doe haar de groetjes.’

‘Doe ik. Fijne dag nog, Mary.’

De oudere vrouw stond op het punt te vertrekken toen ze zich weer omdraaide. ‘De kerstperiode mag dan wel in aantocht zijn, en ik weet dat je het druk zal krijgen, maar pas op dat je niet overwerkt raakt met die baby in je buik, lieve Titch,’ gaf ze als waarschuwing mee.

2

Rosa Smith stak haar hoofd om de deur van de babykamer en luisterde even, om na het horen van de ademhaling van haar slapende zoontje op haar tenen de houten wenteltrap van Gull's Rest weer af te lopen.

Het was een zegen dat Titch haar beste vriendin was; ze had Rosa stap voor stap begeleid bij de zorg voor haar nu vier maanden oude baby. Ze had nooit geweten dat een baby zoveel dutjes moest doen. Na een kopje thee gezet te hebben, ging Rosa aan de keukentafel zitten. Met een beetje geluk zou ze zich op de administratie van de liefdadigheidsinstelling kunnen concentreren voordat het kleine moppie wakker werd en elke seconde van haar tijd in beslag nam.

Toen hij haar van de trap af zag komen, sprong Hot, de energieke teckel van de familie Smith, blaffend van zijn bedje af, duidelijk hopen op een wandeling. Voor zo'n kleine hond kon hij een werkelijk oorverdovend kabaal voortbrengen. Ze sloot het hekje dat de miniteckel ervan weerhield de trap op te lopen, haastte zich naar het luidruchtige beestje toe, tilde hem op, sloot zijn zachte bruine snuit met haar handen en wreef haar neus langs die van hem. 'Sst, Hotty-boy,' zei ze. 'Want als je onze kleine Ned wakker maakt, kunnen we helemaal niet meer U.I.T.' Ze spelde het startpistoolwoord om te voorkomen dat de hond weer in een delirium schoot.

'Hier, kom maar.' Braaf trippelde de kleine worsthond achter haar aan naar de keukendeur, die ze voor hem opende zodat hij in de afgesloten tuin op zoek kon naar zeemeeuwen, die hij natuurlijk nooit ving. Het enige wat hij deed, was onafgebroken blaffen

wanneer hij ze boven zijn hoofd zag vliegen.

Hoorbaar geeuwend haalde ze haar handen door haar krullende bruine haar terwijl ze door de open keuken heen naar de aangrenzende, modern ingerichte woonkamer liep, om daar vervolgens een paar houtblokken in de mand naast de houtkachel te leggen. Opgebeurd door de herfstzon, die door de grote, op zee uitkijkende erkerramen met het halfronde vensterzitje naar binnen scheen, rekte ze zich genotvol kreunend uit. Het was waarschijnlijk het vensterzitje waar ze het enthousiasts over was geweest toen ze het huis waren komen bezichtigen. Hier zat ze op zeldzaam rustige momenten te kijken naar het strandleven van Cockleberry Bay dat zich afspeelde tegen het ritmische eb-en-vloed-decor van de getijden. Opnieuw geeuwend vlijde ze haar tengere lichaam neer op de blauw-witte, met zeemeeuwen bedrukte kussens op de vensterbank. De afgelopen nacht was haar zoontje twee keer wakker geworden door zijn pijnlijke tandvlees, en nu was ze kapot. Misschien had ze alleen maar even een klein dutje nodig voordat ze aan haar dagelijkse taken begon.

Terwijl ze de glorieuze watermassa voor haar opnam, en vervolgens haar blik wendde naar haar geliefde *Rosa's Café*, herinnerde ze zichzelf eraan om met Nate, haar broer en tegenwoordig de bedrijfsleider van het etablissement, te praten over het ophangen van de kerstverlichting. Met haar nieuwbakken enthousiasme voor alles wat met Kerst te maken had, was het wat Rosa betrof nooit te vroeg om de kerstversiering uit de kast te halen. Daarnaast zou volgend weekend het legendarische vuurwerkspektakel van Cockleberry Bay plaatsvinden, dus zelfs de strandmuur zou verlicht zijn. Dat deed haar eraan denken dat ze Mary, haar moeder, nog moest vragen of ze ook dan op de baby en hond kon passen. Het zou fijn zijn om de verantwoordelijkheid voor kleine Ned en Hot even uit handen te geven zodat ze wat tijd voor zichzelf had. Bovendien waren zij en Nate van plan om dit jaar voor de deur van het café

hotdogs en warme chocolademelk met marshmallows te serveren, dus alle hens moesten aan dek.

Het was een hele opluchting dat ze kleine Ned, nu hij aan de fles was, af en toe aan de zorg van iemand anders kon toevertrouwen zodat ze een paar uur weg kon. Daar voelde ze zich niet schuldig over, en ook niet over het feit dat ze gestopt was met de borstvoeding. Ze had ermee geworsteld. De baby had niet genoeg melk gedronken, en elke keer dat hij aan de borst moest, waren ze allebei gespannen en gestrest geraakt. Maakte het feit dat ze op de fles was overgegaan haar een slechte moeder? Vast niet. Rosa probeerde zichzelf voor te houden dat het haar een verstandige moeder maakte. In haar ogen moest een moeder vooral praktisch zijn om de dagen zo makkelijk mogelijk door te komen, waarbij het belang van haar baby uiteraard vooropstond. Ze had altijd gezworen dat ze niet zo'n moeder zou worden die na de geboorte van haar baby haar eigen identiteit verloor. Inmiddels begon ze echter wel te begrijpen waarom dat veel moeders overkwam. Een kind had je voor de rest van je leven, het was geen wegwerpcadeau uit een knalbonbon!

Toen ze zag dat het onlangs opgeknapte Ship Hotel haar voor was geweest met de witte knipperlichtjes, stootte ze een wrevelige kreun uit. Aan de zoet ruikende houtrook die de schoorsteen de heldere maar kille lucht van deze late oktobermiddag in blies, kon ze zien dat ze ook hun open haard al hadden aangestoken. Het pad dat naar South Cliffs en de magistrale uitzichten over het Kanaal leidde, was verlaten, op een enkele wandelaar met hond na. Ook op het strand was het stil; de vloedgolven hadden een keur aan slijmerig, groen en zwart zeewier op het natte, donkere zand gedeponeerd. In de verte was een kleine blauwe vissersboot te zien. En toen viel haar blik op een eenzame aalscholver die met wijd gespreide vleugels en een vis in de gebogen, geel-grijze snavel in de richting van West Cliffs vloog.